Ч. 182. Середа 30 (17) серпня 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ –·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ –·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Ворохобня в німецкій всхідній Африці. — Швеция а Норвеґія. — Події в Росиї і росийско-японьскі переговори мирові.

Як стоїть справа на Угорщині, трудно нині зказати; то лиш здає ся бути певною річию, що коаліция мадярска мимо шаленої аґітациї остаточно не вдіє нічого. Які суть пляни правительства, поки що не знати, а що в Ішль ухвалено, ще й доси не звістно. Президент міністрів барон Феєрварі, запитаний в сій справі кореспондентом ґазети „Az Ujsag“, відповів: „Не потребую давати ніяких пояснень; честна коаліция і єї виділ не говорять також нічого о своїх плянах. Та й мені годі подавати мої погляди до публичної відомости. Впрочім я не одержав від коаліциї ніякого припорученя та й не міг заступати жадань коаліциї перед короною і длятого мушу мати на оці виключно лиш правні інтереси краю“. — Із сих слів видко досить ясно, що правительство легковажить собі коаліцию.

Социяльні демократи устроїли були минувшої неділі кілька народних зборів, на котрих ухвалено резолюциї взиваючі коаліцию, щоби вилучила жаданя войскові, а домагала ся загального тайного права виборчого.

Німцям не щастить ся з їх кольоніями. Ще не притихла ворохобня в полудневозахідній Африці, а вже єсть нова у всхідній Африці в сторонах, де повітові міста Кільва Ківінджє і Лівале. Нема сумніву, що причиною ворохобні суть такі самі здирства і зьвірства, яких допускали ся німецкі кольоністи, головно же німецкі урядники і войско супротив туземців в полудново-західній Африці. Самі Німці признають, що населенє в тих сторонах Африки єсть дуже спокійне і ніхто не сподівав ся ворохобні. Ворохобники убили католицких місіонарів, напали на уряд повітовий в Лівале і убили там двох Европейців. В Німеччині лагодять тепер кольоніяльне войско до висланя в збунтовані сторони.

Переговори в справі зірваня унії Норвеґії зі Швецією розпічнуть ся вже сими днями. Делеґатами до переговорів зі сторони Швециї іменовані: Президент кабінету Люнденберґ, міністер справ заграничних гр. Вахтмайстер; міністер просьвіти Гамаркфільде і радник державний Стаатта. Зі сторони Норвеґії: Президент міністрів Міхельзен, міністер справ заграничних Левлянд, президент штортінґу Бернер і бувший радник державний Фора. Перше засіданє тої комісиї відбуде ся дня 31 с. м. в Карльштадті.

Члени ради державної зачинають поволи розповідати дещо з тих тайних нарад, які відбували ся в послідних кількох місяцях над проєктом Булиґіна а росийскі ґазети подають тепер після тих оповідань погляд вел. кн. Михайла Николаєвича на росийску шляхту. На першім засіданю під проводом царя промавляв перший Александер Александрович Наришкін, придворний літописець, і жалував ся на те, що проєкт міністра Булиґіна дуже мало узгляднює шляхту. А преці шляхта була завсїгди підпорою самодержавія, а царі у всїх прикрих хвилях відкликували ся до шляхти і знаходили в ній підпору. Було би длятого розумно не лиш не ослабляти шляхту новим законом, але противно ще єї і скріпити. На то відповів вел. кн. Михайло Николаєвич: „Я на місци Александра Александровича не важив би ся говорити о заслугах шляхти. А деж тоті заслуги? Шляхта виссала селян аж до шпику, не давши їм ані одробинки культури. Всї добре платні посади в державі она для себе захопила, щоби своїм недбальством завести нелад у всїх властях. Панове шляхта були лиш тоді на місци, коли треба було милостиню брати. Тоті панове нічого не зробили. Теперішним відносинам в державі они в

Замах на поїзд.

(З німецкого — Йос. Шікльосіого).

Як з коновки лив дощ серед темної ночи на розлогій рівнині. З далека чути глухий, до грому подібний гуркіт, що з кождою хвилею слабне. Три як грань червоні точки сьвітла видко ще в далекім віддаленю. Але в міру, як слабне гуркіт, стають і вони менші; гуркіт переходить відтак в легкий шум і поволи цілком губили ся.

То був зелізничий поїзд, що перелетів по шинах попри будку, а тепер там, де миготить маленький червоний огник, минув другу.

Будник, тісно обвинений в сіраковий плащ, стоїть ще на дворі, крутить тяжкою корбою, аби отворити рампу і поправляє відтак щось коло сиґнального стовпа. Незабаром зникає червоний привид в нічній пітьмі на далекім закруті, а натомість від сусідної будки видніє лагідне біле сьвітло.

Вільна дорога. Дві години не буде ніякого поїзду.

Будник може піти до комнати і там забезпечений від вітру і дощу, коротко переспати ся, заки не сполошить єго зі сну скрипіт і udари сиґнального дзвінка і він верне знов до того житя повного труду, напруженої уваги без спочинку, до того утомлюючого житя — званого службою при зелізници.

Тяжкою від умученя рукою бере будник подушку з тої лавки, на котрій звичайно простягає на хвилю своє утомлене тіло, бо спокійної неперерваної нічим ночи, як другі люди, зелізничий будник не має. Він поступив до дверий — але там, в напрямі, звідки надійшов поїзд, видко якесь сьвітло. Будник задержав ся. То мусить бути візок, що посуває ся по шинах. Відгомін кроків по ріні, що мішав ся з плюскотом дощу, потвердив єго здогади. То був справді зелізничий візок, що посуває ся по шинах: шістьох робітників попихало єго, а їх дозорець сидів на візку з червоною ліхтарнею в руці.

— Здоров, Райнгардте! Ти певно нас не сподівав ся?

Дозорець робітників скочив з візка і підійшов до будника.

— Трохи спокою могли-б ви мені дати — відповів будник не так з неохотою, як радше з сумом. — Ви приїхали по тих кілька шин. Беріть і їдьте собі. Правду кажучи, я сам радий, що то дранте уступить ся з моєї голови. Але пощо так спішити ся тепер, коли вони тілький час тут лежали?

— „Старого“ взяла знов охота їздити по інспекциях — відповів дозорець неохотно. — Тиж знаєш преці, що такий старший інжинер, то більший пан, як ти — або я. Певно не міг заспати і виїхав морочити людий. Впрочім як єму не перешкодить слота, то готов ще сісти на дресину і їхати за нами. Ми таки того надіємо ся і тому пан дозорець дороги велів нам побачити старі шини зі шляху. Там у Ріттера буде також з десять штук. Ми мусимо то всьо привезти на стацию, ще заки надійде поспішний поїзд. Правда! Знаєш що нового!

— Що! — спитав будник рівнодушно і задля несподіваного продовженя варти запалив люльку.

— Штайн вернув!

— Штайн, той зелізничий злодій?

— Той самий. Ну, ті зелізка, що він з твоєї причини носив пять літ, може єго відучили скакати на поїзди і обкрадати їх. Алеж бо то й злодій був раз! Як то єму довго удавало ся, аж ти єго раз підглянув і задержав поїзд. Єго тоді й зловили та звязали. Але погадай собі, що то за безличність у того чоловіка! Передвчера зголошує ся на стациї і просить, аби єго знов приймили за пакера до зелізниці, бо — як каже — єму дуже сподобала ся давна служба!

— Але чейже не приймили єго?

— Очевидно, що ні. Тепер волочить ся по околиці. Того таки не повинні були так скоро випустити, хто знає що —

Розмову перебив оден робітник, що крикнув до дозорця, аби ішов до візка, бо шини вже забрані.

— То поїдемо дальше — відповів дозорець. — Тепер треба забрати з перед онтої другої будки. Але Ріттера тяжко буде добудити ся. Той спить так твердо, як який нічний вартівник. Бувай здоров, Райнгардт! На одно ухо можеш поспати, бо може бути, що старий інжинер їде вже за нами на своїй дресині.

— Добре, добре, лише їдьте собі вже раз.

— А Штайна також стережи ся — крикнув дозорець робітників, вже з візка. — Він певно не дуже тобі вдячний за свої пять літ.

Будник не відповів вже нічого, лише взяв

найпершій лінії винуваті. Пусте говорити о якихсь заслугах шляхти. Одинокою ґрупою шляхти то балтийскі барони. То правда, що й они не дали селянам прийти до добробиту; але они бодай дали їм школи та піднесли їх з тої некультурности, в якій жиють російскі селяни, завдяки печаливости шляхти. Наші шляхтичі то люди, що лиш дивлять ся звідки би що взяти.

Нині мабуть рішить ся, чи буде мир, чи війна; але як стоїть справа переговорів мирових, доси не знати. Бюро Райтера доносить нині з Порсмес: Нема дійстних даних на потверджене вісти, мов би Розвельт віднїс ся знову з відкликом до япаньского цїсаря. Противно дуже імовірна річ, що Розвельт зовсїм не пробовав впливати безпосередно на приготовлену відповідь Японії на послїдну заяву російских повновластників, котрі безусловно не годять ся на заплату відшкодованя. Нїхто не уважає за можливе, щоби Японія відступила від жаданя воєнного відшкодованя або згодила ся на знижене або заміну відшкодованя на иншу форму.

Новинки.

Львів, дня 29 серпня 1905.

— **Іменованя.** П. Управитель мінїстерства судівництва іменував радниками кр. суду: секретаря золочівского окружного суду Володисл. Дембского в окр. судї в Самборі і заступника старшого прокуратора державного у Львові Романа Левицкого; радниками кр. суду і начальниками повітових судів: Чеслава Кшишковского в Підбужи і Івана Вінценца в Раві; повітовими судиями: судового секретаря д-ра Стан. Білого з Куликова до Березова і ад'юнктів Мартина Калинчака з Рогатина в Городенцї, Вінк. Рольского з Жовкви в Мельници і дра Конст. Лишку з Любачева в Луцї; секретарями судових ад'юнктів: Евстахія Дудровича зі Сколього в Устриках, Диониз. Глїбовицкого з Порохника в Куликові, Йосифа Самуїловича з Бучача в Грималові, Томислава Сиджейовича у Львові, д-ра Едв. Краттера з Калуша в Мединичах і Омел. Ляпецкого з Камінки струм. в Зборові.

— **Преосьв. епископ** др. Хомишин виїзджає з 1-шим вересня на довший час в диецезию, наперед на візитацию на Буковину, відтак на посьвячене церков на Подїлє, а вкінци на місию в гори. В сїм часї в певних перервах буде о. Хомишин вертати до Станиславова лише на коротенький час для полагодженя найконечнїйших справ. На стало поверне епископ до Станиславова доперва з кінцем жовтня.

— **Іспит зрілости** в гімназиї Франц Йосифа у Львові відбуде ся: письменний дня 11 вересня, устний дня 18 вересня 1905. Кандидати і кандидатки мають зголосити ся до дирекциї того заведеня найпізнїйше до дня 4-го вересня. Поправки матуристів в тій гімназиї відбудуть ся дня 15-го вересня.

— **Новий уряд почтовий** увійде в житє з днем 1-го вересня в Знесїню коло Львова зі звичайним обсягом дїяльности і назвою „Знесїнє коло Львова". Місцевий округ доручень нового уряду почтового буде становити громада і обшар двірский Знесїнє, а замісцевий громади Ляшки муровані і Збоїска.

— **Утеча вязнїв.** Дирекция карного заведеня для мужчин доносить: Вязнї Яков Кучер і Володимир Стефурак, занятї при роботї коло будови вязницї в Дрогобичи, утїкли звідтам дня 26 с. м. Кучер має 20 лїт, есть льокаєм і належить до громади Маловоди, підгаєцкого повіта: Стефурак має 24 лїт, есть послугачем і приналежить до Львова.

— **Смерть від грому.** В часї бурі, яка лютила ся в суботу над Австриєю горішною, убив грім одного муляря в Амштетен і 21-лїтну Розину Фабіян в Штаєр. В обох случаях грім ударив в доми, а в Амштетен викликав навіть пожар, котрий знищив кілька будинків.

— **Зміна власности.** П. Володислав Федорович з Вікна, член палати панів, купив за 336.000 корон маєтности Лежанівку і Білитівку, в скалатскім повітї, від Ізидора Ґоттесмана.

— **Цїлу пачку фальшивих 50-коронівок** і кілька штук фальшивих 1000-коронівок привіз вчера агент львівскої полїциї Ґінсберґ з своєї прогульки на ярмарок в Уневі і Комарнї. Ті підроблювані грошї одержували селяни від жидів. Близших вказівок поки-що полїция не може ще удїлити. Фальшиві 50-коронові банкноти дуже подібні до правдивих і здаєть ся підроблювані за границею.

— **Спілка експльоатациї** і культури торфів в Хишевичах, рудецкого повіта, утворила ся ся за почином місцевого пароха о. Онишкевича і є зорґанїзована при помочи і під опікою бюра патронату. Та спілка есть перша того рода в Галичинї, бо за головну свою задачу ставить добуванє торфу на опал і підстїлку, полишаючи культурі торфів друге місце. Свою дїяльність розпічне спілка на другий рік, по укінченю комасациї селяньских ґрунтів в громадї Хишевичах, котра веде ся від року під управою мелїорацийного бюра при краєвім виділї. Торфові ґрунти, що на будуче стануть власностию спілки, позискано в той спосіб, що члени спілки зрекли ся відповідної пайки ґрунтів, яка припадає їм з комасациї і жертвували її спілцї як свій удїл.

— **Увязнений дефравдант.** Як ми перед кількома днями доносили, утїк з Парижа якийсь Ґаллей, котрий здефравдував там в ескоптовім банку близько 5 мілїонів франків. Разом з ним утїкла і его любовниця Мореллї. Дефравдант найняв був для себе цїлий корабель „Ст. Катаріна" і виплив на море з Шербурга. Як тепер доносять з Багії, в Бразилїї, задержали там корабель „Катаріну", а на нїм Ґаллея і его любовницю. Обоє випирають ся, немов би они були тими самими особами і кажуть, що походять з Бельґії; він называє себе Жак Ґранде, а она Вікторія Манзен. Мимо того полїция в Багії задержала їх в арештї аж до розпізнаня тотожности їх осіб.

— **Величезний пожар.** В місцевости Смільник, в північній Угорщинї, в Татрах, вибух оногди пожар, що тревав до вчера в полудне. Згоріло 165 домів, дві церкви, уряд громадский, фабрика тютюну, в котрій було занятих 800 людий, великі склади тютюну і цигар. В полуміни погибло також двоє людий.

— **Ворожбити** і знахорі все ще добрий інтерес роблять межи нашими селянами. Славні суть на Подїлю дві ворожбитки і лїкарки, одна в Озїрній коло Тернополя, друга в Яблонові коло Сухостава. Тепер знов есть в Копичинци коло Гусятина якийсь жид російский, котрий з книжки ворожить і лїчить та має много клїєнтів.

— **Про катастрофу з автомобілем,** яка скоїла ся перед кількома днями на Буковинї, доносять ось які подробицї: В Чернівцях перебував на відпустцї у своєї родини радник

подушку і лїхтарню, пішов до будки, отворив двері і ввійшов до середини, замкнув її знов зі середини. Відтак перейшов на пальцях через кухню і вступив тихонько до комнати.

Але его жінка мусїла его почути, або ще перше збудитись.

— Чи то був дозорець Фінк, що ти з ним говорив? — спитала позїхаючи і протираючи собі очи.

— Він — відповів будник.

— Знаєш — відозвалась жінка — ти міг би положити ся до ліжка, а я тебе заступлю. Все таки є дві години спокою, а я вже і так виспалась.

— Лишись-но ти в ліжку. Ти знаєш, що інжинер не радо бачить жінки коло рампи, особливо в ночи, а як Фінк казав, то легко може бути, що він нинї в ночи помимо такої слоти буде туди переїздити дресиною.

Немов би на потверджене будникових слів роздав ся з надвору сильний стукіт в двері.

— От бачиш, він вже тут.

Жінка вискочила скоро з ліжка і накинула на себе одїж. Будник відложив люльку, вхопив свою лїхтарню і вийшов до сїний, аби отворити.

Чотирох людий вступило до кухнї а відтак попихаючи наперед себе будника, втиснули ся до комнати.

Жінка закричала з трівоги, а наполоханий будник відскочив взад. Прихожі мали обчорненї лиця і під плащами укриті рушницї. То не був інжинїр — лише розбійники.

Будник поскочив до сїний, щоби вхопити рушницю. Але шість сильних рук вхопило его як зелїзними клїщами.

— Дай спокій, Райнгардтуню! Нас прецї більше — відозвав ся провідник тої шайки.

— Штайн! — крикнув будник і пробував ся зі всїх сил вирвати ся.

— Чого хочеш?

— Зараз будеш знати, але насамперед мусиш бути кречний, тодї возьмемо і тебе за свого спільника. Гов, бабо!

Збуй прискочив до жінки будника, що пірвала зі стїни рушницю чоловіка. Він вирвав її оружє, кинув его в кут і знов став з нею шамотати ся. Вкінци лежала вже она зі звязаними руками і ногами на земли.

Так, тепер скажу тобі, чого хочемо, товаришу Райнгардт — почав злочинець, обтираючи спокійно кров з руки, в котру укусила его жінка будника в боротьбі. — Ми загадуємо зробити знаменитий інтерес і хоч ти всадив мене на пять лїт до діри, то дістанеш свою пайку. За годину має надійти поспішний поїзд. Він не сьміє минути твоєї будки, розумієш товаришу?

Звязана жінка голосно скричала а будник поблїд як полотно.

— Що хочеш зробити, чорте? — застогнав.

— Ех дурниця! Поспішний поїзд, як сам також знаєш, везе крім грошевих листів і касу, а нинї в послїднім дни місяця мусить в тій касї бути не аби яка сумка. Ти маєш знаряди і умієш коло шин ходити. Отже виймиш нам три або чотири шини — таж то для тебе забавка — а проче ми вже зробимо.

— Ти псе проклятий! — закричав будник і торгнув собою з усеї сили, але дармо — розбійники держали его, як в зелїзних путах.

— Поволи, товаришу! Ти-ж дістанеш добру пайку з добичі. Тої ночи можемо вигідно працювати, а заки надійде поїзд на поміч, то по нас вже давно і слїд пропаде. Ти не конче потребуєш ждати на слїдство. Будеш собі паном, а не якимсь нужденним будником.

— Нужденнику! — крикнув будник. — Як ти можеш лиш погадати на таке страшне дїло. Чи знаєш, кілько тут людий може стратити житє?

— Тим лїпше! Атже кождий має щось при собі. Побачиш, який хороший зиск будемо з того мати. Ну, як? Підеш до роботи? То вже крайна пора!

Будник не відповідав. Він пінив ся зі злости і обуреня.

— Питаюсь ще раз! Хочеш?

— Нїколи!

— Добре! З нашого інтересу не буде нїчого, але бодай тебе щедро нагородимо за твою вірність. Звяжіть его!

Прийшло до завзятої борби, в котрій вкінци будник мусїв улягти і вскорі лежав звязаний як і его жінка.

— Що хочете робити? — кричав бідний чоловік.

— Щось прегарного. Гей! беріть ту жінку і положіть її півперек шин, а нашого вірного будника привяжіть до сиґналового стовпа. Нехай дивить ся, як буде переїздити поспішний поїзд. Він же мусить бути на своїм становищи, бо инакше покарали-б его, ха, ха, ха!

Райнгардт закричав в божевільнім страху. Але розбійники забирали ся справдї до виповнюваня приказу свого начальника.

— Моя жінка, моя жінка! Стійте! Я іду; я все зроблю, лише жінку пустїть.

— Отже наперед! Нема часу до страченя! Розвяжіть его!

За хвилю Райнгардт був вільний.

— Але не роби дурниць, Райнгарде! При першім нерозумнім кроцї убю тебе, а жінка піде на шини.

Двора в ц. к. міністерстві рільництва, Фридрих Вацль. Кілька послідних днів гостив разом із сином, студентом прав, у свого зятя, властителя парового тартаку в Сольці, Фр. Вікого і в понеділок 21 с. м., всі три вибрали ся самоїздом до Черновець. На самоїзді, що був власностию Вікого, находив ся також топник Мілер з Берлина. Найшовшись на рівній дорозї, автомобіль гнав із незвичайною швидкостию, бо около 80 клм. на годину. Однак межи місцевостями Францталем а Терешанами дорога нагло скручувала і на тім скруті самоїзд ударив так сильно о дерево, що розбив ся і пасажири повилїтали на землю. Найгірше вийшов на катастрофі, як звістно, радник Вацль, бо ударившись головою в дерево, погиб на місци. Топник Мілер тяжко покалїчив ся і єго відставили до черновецкого шпиталю; Віке потерпів лекші рани, а син радника вийшов цїлий. Тіло нещасної жертви катастрофи відвезла родина до спільного гробівця у Відни.

— **Самоубийства.** В Липску застрілив ся в однім з тамошних готелїв адвокат з Варнсдорфу др. Вайтльоф, спроневіривши значну квоту, зложену в єго канцеляриї клієнтами. — В санаториї в Айзенах відобрав собі житє російский радник і начальник округа бар. Майдель, котрого добра в Ливадиї селяни пустили з димом. Майдель дістав вирок смерти, виданий революцийним комітетом, і то так на него подїлало, що сам застрілив ся.

Телеґрами.

Ґрац 29 серпня. Застрайкувало тут нинї около 500 візників і наймитів у тутешних великих фірм перевозових. Страйкуючі жадають підвисшення платнї. Достава пакетів почтових відбуває ся під охороною поліциї, позаяк страйкуючі випрягають конї від всїх возів, які стрітять.

Париж 29 серпня. „New York Herald" доносить з Порсмес, що заступник Рокфеллєра приїхав там в цїли стрічи з Віттем і відбуде з ним конференциї в справах фінансових, які будуть вислїдом мира.

Константинополь 29 серпня. Відділ грецких повстанців під командою офіцира перейшов через границю коло Маляки (у вілєтї Янїна) і пустив ся звідси до монастирского вілєту.

Москва 29 серпня. Ходить чутка, що ґенерал ґубернатор Дурново має уступити зі свого становища.

Берлин 29 серпня. З Іркутска і Тобольска доносять, що в многих сторонах Сибіри вибухла революция. В Томску застрілено тамошного ґубернатора в білий день.

Льондон 29 серпня. „Daily Telegr." доносить з Порсмес, що приїхав там заступник Рокфеллєра і банку „Nation. City". Приїзд той має на цїли приготовлене будучих фінансових угод, стоячих в звязи з миром, котрий небавком буде без сумніву заключений.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Gazeta Lwowska з дня 1 вересня с. р. оповіщує розписанє лїцитацийної продажи старих материялів в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. Оферти належить вносити найдальше до 16 вересня с. р. 12 години в полудне до висше згаданої ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові. Условия продажи подані суть в Gazet-ї Lwowsk-ій можна їх одержати також в відділї для справ варстатових підписаної ц. к. Дирекциї.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11 55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{8}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан. Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора. Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4 10	„ Ряшева, Любачева. Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10 55	„ Самбора, Хирова. Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик. Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2 50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білєти їзди як і всякі иньші білєти, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

Будник не говорив нї слова більше. Скоро виніс з комори знаряди і вийшов з своїми мучителями на двір.

Дощ все ще лив як з цебра. Під грозою трох на себе вицїлених рушниць почав він роботу. Коли вийнято другу шину, упав бідний чоловік без памяти на землю.

— Досить — сказав Штайн до товаришів. — Поїзд вже чорти возьмуть, а всьо що в поїздї, наше. Віднесїть того дурня. Або може лїпше лишити єго тут?

Бам-бам-бам-бам-бам-бам!

То роздав ся сиґнал на будці, що поїзд виїхав вже з послідної стациї, щоби до другої не доїхати.

Райнгардт порушив ся. Він почув дзвінок сиґналовий. З криком зірвав ся і заки ще розбійники вспіли єго спинити, пустив ся бігцем до сиґналового стовпа. Але він не міг свого заміру перевести, бо Штайн, що пустив ся за ним на вздогін ударив єго так сильно по голові кольбою, що він безпритомний повалив ся на землю.

— Ти, дурню, хотів виставити на горі червоне сьвітло і тим знищити свою красну роботу? Ну, я бачу, що ти не варт бути нашим товаришем. Звяжіть єго знов добре і киньте єго там до жінки в хатї. Там можуть собі балакати.

Стало ся, як Штайн приказав, і коли нещасливого Райнгардта на ново вязано, донїс ся з далека глухий шум. То був над'їжджаючий поїзд.

Райнгарт просив, кричав, благав і кляв, але Штайн лише насьмівав ся з него.

— Бачиш, як твій товариш Ріттер там у горі дає сиґнал на вільний переїзд? То лїпший чоловік, він на твоїм місци не робив би тілько комедий.

Райнгардта кинено як колоду до хати і шайка злочинців готовила ся до нападу на дворі на поїзд.

Як раз показали ся на овиді два червоні сьвітла на машинї і гуркіт над'їжджаючого поїзду збільшав ся з кождою хвилею.

Тепер вже був поїзд перед сусїдною будкою.

В тім: бам-бам, бам-бам, бам-бам, бам-бам, бам-бам... роздав ся голос дзвінка.

Як блискавка змінило ся в однїй хвили сьвітло на сиґналовім стовпі коло будки Ріттера. Короткий свист льокомотиви, і переразливий скреґіт гальми задержаного поїзду донїс ся до уший дожидаючих розбійників. Поїзд станув в поли не причуваючи, якого страшного нещастя уникнув. Штайн, надзвичайно здивований сиґналом дзвінка, стояв хвильку як вкопаний, але відтак ударив себе рукою по чолї і в трех скоках був в хатї Райнгардта.

Звязаний будник приповз як хробак до стола. Там звів ся на колїна і зубами відорвав печатку від ґузика електричного проводу, та рівнож зубами в хвили найбільшої небезпечности дав сиґнал: „Всї поїзди задержані".

Вистріл з рушниці Штайна повалив бідного будника на землю. Потім утїкли розбійники, та полишили інжинерови виясненє справи.

Шини знов уложено, поспішний поїзд поїхав дальше, а будник Райнгард не ожив.

Єго жінка одержала справдї малу запомогу, але пенсиї їй не признано; єї-ж чоловік — як сказали — був злочинцем.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).